



De aarde zit boordevol hemel en elke struik, hoe gewoon ook, staat in lichterlaaie van God. Maar enkel hij die het ziet doet zijn schoenen uit. De rest zit er omheen en plukt bramen.

Elizabeth Barrett Browning

De dwingende kracht van een eeuwenoud pad – de Camino – de Weg

Pelgrims op weg denken hun eigen weg te gaan, maar worden steeds meer gedwongen zich over te geven aan de pas van hun voorgangers. In een interview met een pelgrim zegt die het volgende: 'Ik wilde even helemaal mijn eigen gang gaan. En dat is nou precies wat ik juist niet kan.'

Uit bijna alle bedevaartverhalen blijkt dat de pelgrim zijn aanvankelijke planning moet laten varen. De pelgrims willen te grote afstanden per dag afleggen, houden geen rekening met de rechervoet die gaat opspelen of nemen te veel bagage mee. Ze zien zich al snel genoodzaakt hun eigen gang aan te passen aan de gang van de pelgrims die hen voorgingen. De stempels, de slaapplekken, de kerken en de gesprekken met andere pelgrims, de manier waarop je ontvangen wordt door de mensen die onderweg wonen, de wandelstok die je vindt of krijgt, de kleine zorgen om het dagelijks eten en de slaapplek dwingen je op een bepaalde manier te Zijn. Daarom zeggen de mensen die terugkomen dingen als: 'jij loopt niet het pad, maar het pad loopt jou', of 'de weg is het doel'.

Met een dwingende kracht duwt de eeuwenoude route jouw individuele wandeling in een collectief kader. De kracht van de bedevaart naar Santiago de Compostela bestaat erin dat hoewel zij een individuele onderneming is, iedere pelgrim zich onderdeel gaat voelen van een gemeenschap, niet per se een goddelijke katholieke gemeenschap, maar wel een van mensen die het pad lopen en eerder liepen. En als je zo voortgaat in de voet-of wielsporen van miljoenen andere pelgrims, merk je nauwelijks dat je je persoonlijke navigatiesysteem even hebt uitgezet om te kunnen vertrouwen op de camino. Want hoe paradoxaal het ook mag klinken, juist de beperking van de camino, de route die vastligt, geeft je uiteindelijk alle vrijheid om je eigen weg te gaan.

Uit 'onderweg naar Santiago de Compostela' Karin Snoep en Nelleke Bos

Het kan beginnen...
...waar twee of drie
thuis mogen komen bij elkaar
zich veilig voelen en geborgen
in de ruimte van begrip en verbondenheid.

Waar twee of drie
klankbord willen zijn
van elkaars onmacht en ontmoediging;
waar ze mogen uitspreken
wat ze nergens kwijt kunnen.

Waar twee of drie
elkaar dragen in het leven,
wetend van de broosheid
en de gebrokenheid
die bij de ene
net zo leeft als bij de andere.

Waar twee of drie
dan samenkomen in dezelfde geest
en bij elkaar dezelfde droom
gaan wakker houden
- ligt de toekomst open.

Gedragen
wordt men uitgedaagd
en bekwaam gemaakt
om weer op weg te gaan
naar een nieuwe morgen.

Waar twee of drie
zo samenzijn
is het leven
niet meer tegen te houden
en ben je samen
aan het bouwen
aan je eigen toekomst!
Jan Van Opbergen

Hij is te doen

Ga op weg

Tegen degenen die Hij uitzond, zei Hij:
'Neem niet teveel mee,
geen beurs,
geen dubbele kleding,
geen vooroordelen
of vooropgezette denkschema's.
Alleen jezelf heb je nodig:
de mens die je tot nu toe geworden bent.

Ga op weg met open handen:
open handen om te geven van jezelf
en open handen om te ontvangen.

Ga op weg met open ogen
om te zien waar volheid van leven is
en waar dit leven wordt kapotgemaakt.

Ga op weg met open oren
om de vragen van mensen,
de nood van mensen,
en vooral de hoop van mensen te horen
en te bewaren in het diepste van je hart.

Waar je ook komt,
breng vrede daar waar mensen wonen,
genezing waar mensen gebroken zijn,
en weer het kwaad door goed te doen.

Breng Gods Rijk dichterbij
in je manier van leven
die getekend is door
'Ik zal er zijn voor u'.

En wees niet bang, want Ik ga met je mee.'
Carlos Desoete

Af en toe. Misschien nu.
Niet altijd raakt uw Woord ons,
trekt het een lichtend spoor
door het landschap van onze ziel.

En dat bedroeft ons.
Ons leven
had zoveel rijker kunnen zijn,
onze ziel, ons innerlijk landschap,
zoveel bloeiender.

Niet altijd o God
ontstaat het gesprek
waar Gij zo innig op hoopt.

Als het maar af en toe
tot ons doordringt,
zielsdiep tot ons doordringt
wat Gij ons te zeggen hebt.

Af en toe. Misschien nu.
Hans Bouma

Naar buiten geroepen

Ik trek mijn wandelschoenen aan
pak mijn rugzak
maak thee en brood klaar
neem afscheid van thuis
van wat me lief is geworden.

Ik ben bang voor het onbekende
schrik terug voor de uitdaging
twijfel aan de weg
ik mis landkaarten en wegwijzers.

Zomaar op pad gaan op uw woord
de stad achter mij laten
bereid zijn de weg met U te gaan.

Angst, onmacht wanhoop
en toch ook vertrouwen
een heel groot vertrouwen
en protest en overgave.

Ik geef me aan U, ik ga met U,
ik laat los en hou me vast aan U,
ik doe mee en laat los.

Ik ben bereid omdat Gij me vasthoudt.

Ik ben bereid omdat Gij me roept.
Anselm Grün

Gewoon gaan

Er brandt een vuur diep in mijn hart
een vuur van verlangen
om gewoon mezelf te mogen zijn
in verbondenheid met anderen
om mijn eigen weg te mogen gaan
zoekend, maar niet dolend
stap voor stap
de toekomst vertrouwvol tegemoet.

Gewoon gaan
in vertrouwen dat Hij met je meegaat
dat je er nooit alleen voor staat.

Gewoon gaan
in vertrouwen dat anderen met je meegaan
dat je niet alleen staat met je verlangen.

Gewoon gaan
en geloven dat het kan
een wereld waar het goed is voor iedereen
waar mensen elkaar in vriendschap dragen,
aansporen, meenemen
waar fouten niet worden doodgezwegen
maar de liefde tot het uiterste gaat.

Gewoon gaan...
het kan zo eenvoudig zijn
samen op weg, samen aan tafel,
samen delen, samen bidden.